

Recensie Parool Kordaat

Kor Hoebe improviseert als de beste, maar vergeet soms dat theater geen TikTok is

Kor Hoebe. Beeld Ming Dao Calje

Schijnbaar vanuit het niets speelt Kor Hoebe plotseling in de grote zalen van het land. Zijn voorstelling *Kordaat* bestaat voor driekwart uit publieksparticipatie. Daar is hij zeer bedreven in, al zou meer voorbereid materiaal de spanningsboog ten goede komen.

De meeste comedians vertellen verhalen en voeren af en toe een gesprekje met het publiek. Hoebe draait het om. Hij begint vanaf minuut één met zijn toehoorder te babbelen en onderbreekt die routine soms met een verhaal. De zaallichten gaan nooit helemaal uit. Het is meer improvisatietheater dan traditionele stand-up.

Die formule legt hem geen windeieren. Hoebe is docent drama in jeugdgevangenissen, maar zijn video's op TikTok en Instagram hebben hem als comedian in korte tijd razend populair gemaakt. Hij trekt een publiek waar programmeurs erg blij van worden: jong, zeer divers en deels waarschijnlijk niet of nauwelijks bekend met de lokale schouwburg.

Het succes komt hem toe, want de Pools-Nederlandse Hoebe is een soepele, scherpe improvisator. Hij praat met de halve zaal, legt gemakkelijk verbanden en heeft in veel gevallen een vriendelijke belediging klaar. "Is die jongedame uw dochter meneer? Ja, dat dacht ik al, zó rijk ziet u er niet uit."

Hoebe is zich bovendien zeer bewust van alle aanwezige nationaliteiten en gaat daar goed mee om. Over vrijwel elk land heeft hij iets te vertellen of vragen. Door iedereen serieus te nemen én belachelijk te maken creëert hij saamhorigheidsgevoel. Sommige mensen plassen zowat in hun broek van het lachen als ze door Hoebe door de mangel zijn gehaald.

Noodzakelijke pauze

De gesprekken zijn vaak panklare social media-filmpjes. Daar wringt het wel een beetje, want theater is nu eenmaal geen TikTok. Na verloop van tijd treedt er onvermijdelijk verzadiging op. De anno 2024 ongebruikelijke pauze is echt noodzakelijk om de spanningsboog op te knippen. Het helpt overigens maar half, want het vijftiende gesprekje met een consultant of inkoopmanager voegt gewoon niet zo veel meer toe. De comedian heeft in de tweede helft meer clichés nodig om het publiek bij de les te houden.

Dat is jammer én onnodig. Als Hoebe even gas geeft, blijkt hij namelijk een prima stand-upper. Hij heeft een geestig stuk over hoe Turken de dienstplicht proberen te ontlopen door zich voor te doen als homoseksueel. Dat sluit vervolgens naadloos aan op een relaas over homofobie in gevangenissen én in zijn eigen jeugd.

Die verhalen maken benieuwd naar de man achter de glimlach. Hoebe heeft echt wel iets te zeggen over de maatschappij, blijkt tussen de regels door. Iets minder improvisatie en iets meer voorbereide verhalen zouden de voorstelling beter in balans brengen. Dan zou de dikke moraal aan het einde – geld maakt niet gelukkig, een bijdrage aan de maatschappij leveren wél – misschien ook beter op zijn plek vallen.